

Geen ogenblik ben ik alleen

(5^e preek in een serie over geestelijke vernieuwing)

*Liturgie zondagmiddag 20 september 2015
te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
Vredegroet van God
Psalm 102:6,8,13
Gebed
Lezen: Johannes 16:5-24
Lied 477:1,2
Verkondiging
Gezang 103:1,5-m,6-v,7-m,8-v,9-a (wijs: Psalm 100)
Geloofsbelijdenis van Nicea
Psalm 139:1,2,8 (Nieuwe Psalmberijming)
Dankgebed en voorbeden
Inzameling van de gaven
Gezang 105:1,2,3,5,8
Zegen van God

[1]

Sinds de zomervakantie ben ik bezig met een serie preken over geestelijke vernieuwing.

We begonnen met twee vragen, namelijk: hoe groot is jouw God? En: ben ik nou echt zo slecht? Steeds weer zie je, in de geschiedenis van de kerk dat, wanneer er sprake is van een geestelijke herleving, mensen weer een diepgaand besef hebben van wie en wat God is, èn het ook weer heel levendig vóór hen staat wie zij zelf zijn tegenover deze heilige God.

Nadat we bij deze twee onderwerpen hadden stilgestaan, ging de volgende preek over Gods genade in Jezus Christus: God ziet ons gelukkig niet zoals we zijn, nee Hij kijkt dankzij het offer van Christus naar ons als goede mensen.

Daarmee lijkt het verhaal wel zo'n beetje klaar.

En dat was dan ook de reactie die ik van iemand kreeg, na die 3^e preek: prachtig, deze drie preken, de serie is nu zeker weer voorbij?

Nou, niet dus.

Maar ik vond die reactie wel veelzeggend.

Want voor ons gevoel klopt het nu weer, toch?

Diep beseffen wie God is, en wie wijzelf zijn, en dan de krachtige verkondiging van Gods genade!

Nou ja, vervolgens moeten we er wel naar gaan leven natuurlijk, dat beseffen we óók wel.

Dus terecht dat daar vorige week in de middagdienst aandacht voor is geweest,

aan de hand van de vraag: waar leef je voor?

Maar dan is het toch wel helemaal af.

Veelzeggend!

Want over de Heilige Geest hebben we het nu nog amper gehad.

En is dat ook niet hoe het sowieso vaak gaat in de kerk?

Over de Heilige Geest hebben we het niet zo heel vaak.

Af en toe bidden we erom,

maar dat we nu echt een idee hebben wie Hij is, en wat Hij doet?

Zoals iemand heel scherp formuleerde:

“Als u ervan beschuldigd zou worden de Heilige Geest te eren, zou er dan voldoende bewijs geleverd kunnen worden om u schuldig te verklaren?” (Packer, 256)

Een vraag die ik meteen ook op mijzelf betrek:

hoe vaak heb ik het in mijn preken nu over de Heilige Geest?

Terwijl juist Hij de Vernieuwer is van mijn leven, en van de kerk!

Als we Hem verwaarlozen,

ja wordt die hele vernieuwing dan niet een onmogelijk project?

En is dat ook niet de ervaring die we vaak hebben?
Het zou eigenlijk wel anders móeten, in mijn leven,
en in ons samen-leven...
maar de praktijk is weerbarstig.
Wat we dan eigenlijk bedoelen, is:
ík ben weerbarstig,
of ook: die ander is weerbarstig.

Verwaarlozen we dan niet de allergrootste belofte
die God ons vandaag geeft als we op Christus vertrouwen,
namelijk die van de Heilige Geest?
Want die belofte betekent, kort en goed:
geen ogenblik ben ik alleen.

Ik ben weerbarstig,
die ander is weerbarstig,
maar *de Geest* komt ons te hulp.
En hoe!

*

[2]

Het is dan ook niet voor niets
dat het NT er op diverse cruciale plekken uitvoerig bij stilstaat.

De eerste die hiermee begint, is de Here Jezus zelf, in Joh.14 t/m 16.
Maar liefst drie hoofdstukken lang gaat het over de Geest!
En dat niet zomaar ergens in de 3 jaar van Jezus' optreden hier op aarde.
Maar juist op het moment dat Jezus' sterven er aan komt.
Het diepe lijden waar Hij straks doorheen moet, voor ons.
Juist op dat moment neemt Jezus er uitgebreid de tijd voor
om met zijn leerlingen te spreken over de Heilige Geest.

Ook al begrijpen ze er nog amper wat van.
Maar dit móet kennelijk nog worden gezegd.
Ja, dit is echt cruciaal voor de tijd die straks komt,
als Jezus zelf niet meer fysiek bij zijn leerlingen is.
Hoe komt de kerk dan ooit van de grond?
Hoe gaan ze dat ooit redden zonder Hem?
Dit is het antwoord,
en Jezus kan het niet vaak genoeg herhalen:
de Heilige Geest, de Heilige Geest, de Heilige Geest.

Maar terwijl Hij dit zo duidelijk zegt, ja ons op het hart bindt,
zie je dat de kerk diezelfde woorden van Jezus
eeuwenlang als argument heeft gebruikt
om het maar níet teveel over de Heilige Geest te hebben.
Ja? Dat is op z'n minst vreemd,
om geen sterkere woorden te gebruiken.
Je zou bijna denken dat de duivel zelf hier achter zit,
om uit alle macht geestelijke vernieuwing van de kerk tegen te gaan.

Want hoe kun je nou zulke duidelijke hoofdstukken
op déze manier gebruiken?
Dat kan alleen door een verkeerde uitleg
van één vers uit wat we zopas lazen, namelijk Johannes 16:14.
Daar staat dat de Geest niet uit Zichzelf zal spreken,
maar – even in de vorige vertaling –
Hij zal Mij [Christus] verheerlijken,

want Hij zal het uit het mijne nemen en het u verkondigen.”
Waar heeft de Heilige Geest het dus over?
Niet over zichzelf, maar over Christus.
Nou, dus moeten wij het ook maar niet teveel over de Geest hebben,
maar vooral over Christus.

Dat is hoe dit vers heel vaak werd uitgelegd.
En daar was ook wel reden voor,
want allerlei christenen gingen ten tijde van de Grote Reformatie
nogal met de Geest aan de haal,
en in hun enthousiasme ontwrichtten ze de kerk.

En zeker toen begin 20^e eeuw de pinksterbeweging opkwam,
met haar nadruk op bijvoorbeeld tongentaal,
begonnen allerlei bijbelleraars te benadrukken
dat het gevaarlijk is om het teveel over de Heilige Geest te hebben,
ja dat dat dus zelfs on-Bijbels is,
zie die tekst van Johannes 16:14.

Heel begrijpelijk.
Maar tegelijk ook schokkend.
Want zo verdween de Persoon van de Heilige Geest steeds meer uit beeld.
Met als gevolg een ontstellend gebrek
aan goddelijke kracht en vitaliteit in de kerk.

Al in 1984 verwoordde iemand het zo:
"Het is alsof God op een reusachtig aanplakbord
steeds weer de woorden laat opflitsen:
DENK AAN DE HEILIGE GEEST!
[namelijk door de charismatische beweging]
En alsof wij onze ogen neergeslagen houden
en we uitsluitend naar elkaar kijken,
terwijl we kletsen over de dingen die ons nu bezighouden
en geen enkele aandacht hebben voor wat Hij doet." (Packer, 232)

De vraag is natuurlijk of dit ruim 30 jaar later echt zo heel veel anders is.
Als ik in de krant van afgelopen vrijdag een bericht lees
over de terugloop van het aantal leden in de GKv... (bijgevoegd)

En ik hoor onder ons de laatste jaren regelmatig sommigen klagen:
het komt veel te dichtbij...

Ja, dat was de tweede reden waarom ook allerlei theologen
het in theorie wel hadden over de Heilige Geest,
maar in de praktijk vooral waarschuwden.

Want als je het echt hebt over de Heilige Geest,
dan komt dit inderdaad heel dicht op je eigen huid,
en dat voelt zomaar ontzettend ongemakkelijk
omdat er nog zoveel in je hart en leven is waar dan het mes in moet.

En toch is dit dus de enige weg voor de kerk.

Zo vlak vóór Zijn sterven en hemelvaart
kan de Here Jezus het niet vaak genoeg herhalen,
maar liefst drie hoofdstukken lang:

DENK AAN DE HEILIGE GEEST!

En ja, die Geest zal inderdaad Mij verheerlijken,
maar dan net zoals Ik de Vader verheerlijk.

Jezus spreekt ook niet namens zichzelf.

Maar moet je het dus maar niet teveel over Jezus hebben?

Natuurlijk wel.

Het is zelfs cruciaal: onze redding hangt er van af!

Maar kijk, dan wordt de vraag wel heel spannend:
hebben we dan aan Jezus niet genoeg?

Hebben we dan nog meer nodig?

Waarom is het zelfs beter

dat Jezus fysiek niet meer bij ons is, zoals Hij zelf zegt?

Waarom is die Heilige Geest dan zo ontzettend belangrijk?

*

[3]

Omdat wij dus ontzettend weerbarstig zijn, u, jij, en ik net zo goed – en op die manier de kerk idd nooit van de grond was gekomen, destijds... en nooit meer een dóórstart zal maken vandaag.

Alleen vanwege de Heilige Geest ben ik geen ogenblik alleen.

Pleitbezorger, heet Hij.

Letterlijk: Parakleet: degene die je er steeds weer bij roept, die je troost, die je helpt, die je bemoedigt, die je kracht geeft, etc.

Nou, dat was Jezus zelf ook, nietwaar?

Juist daarom zouden we er een lief ding voor over hebben als Hij zelf nog een keer weer bij ons zou zijn.

Maar beseft dan dat Jezus maar op één plek tegelijk kon zijn, terwijl de Geest van Jezus vandaag in u kan zijn, in jou, in jou, in mij, in nog talloze andere mensen in deze wereld.

Voel je?

Als Jezus er destijds even niet bij was, of Hij lag te slapen, bijvoorbeeld wanneer het midden op zee heel erg stormde, raakten de discipelen meteen in paniek:

nu stonden ze er alléén voor!

Maar vandaag is dat dus geen ogenblik meer zo.

Is dat niet een enorme geruststelling niet alleen, maar juist ook een enorme krachtbron voor ons als gelovigen, allen samen en ieder persoonlijk:

ieder ogenblik staat de Heilige Geest mij ter beschikking, en doet Hij het eigenlijke werk!

Voelt u hoe belangrijk dit is?

Want in de gereformeerde kerken hebben we het wel degelijk over Jezus Christus, en die gekruisigd.

Sterker nog: daar houden we uit alle macht aan vast,
want als je dát opgeeft, geef je alles op.
Maar intussen gaat het met de kerk wel de verkeerde kant op,
constateren zowel ouderen als jongeren.

En waar zoeken we dan de oplossing?

Nou, het evangelie is wel goed, dus...

ja dus wat?

Dus moeten we zelf aan de bak –

is dat niet wat we ten diepste denken?

Met het evangelie de boer op,

zorgen dat ook jongeren weer trouw in de kerk zitten

en dus dat evangelie horen...

en we moeten weer scherp durven zeggen waar het op staat,

om de mensen wakker te schudden...

Maar intussen raken we steeds meer gefrustreerd,
verbitterd misschien zelfs.

Want hoe hard we ook ons best doen,

het mag allemaal niet baten.

Het doet me denken aan een gesprek donderdag bij RTL Late Night.

Daar zat Emiel Ratelband,

die de meesten van ons waarschijnlijk nog wel kennen van het 'Tjakka!'.
Maar de laatste jaren komt Emiel op een negatieve manier in het nieuws.

Zijn huwelijk heeft al een aantal keren flink onder druk gestaan,

en nu was zijn inmiddels ex-vrouw

naar RTL Boulevard gestapt met enkele tapes.

In die tapes hoor je Emiel enorm tekeer gaan tegen zijn vrouw,

in het bijzijn van zijn kind van een paar jaar oud,

en uit de reacties van dat kind blijkt

dat hij zijn vrouw zelfs een paar keer fysiek pijn doet.

dat hij zijn vrouw zelfs een paar keer fysiek pijn doet.

Later op de avond vraagt Humberto Tan hem in alle oprechtheid:
hoe kan dit toch, dat de alom bekende positiviteitsgoeroe
nu zulk negatief gedrag vertoont?

Zelf ga je niet in je kracht staan, maar in je grootste zwakheid...

Het antwoord van Emiel trof me.

Hij zegt: mijn kracht wordt gewoon anders ingezet;
het is dezelfde kracht, maar die wordt anders ingezet.

Ja? Besef je wat hij daarmee zegt?

Ik heb een kracht in me, als mens,
die me de ene keer helpt om koste wat het kost positief te blijven,
er tegenaan te gaan, niet bij de pakken neer te zitten:
kom op, je kunt het, tjakka!

Maar diezelfde kracht wordt nu ingezet om woedend te worden,
zijn ex-vrouw zelfs met woorden èn fysiek te vernederen –
óm zijn kind maar weer te mogen zien.

Toen ik dat op me liet inwerken, dacht ik:

maar is dat ook niet wat we vaak doen *in de kerk*?

Dezelfde kracht waarmee we er jarenlang tegenaan gingen,
alles over hadden voor de kerk, etc
wordt nu soms ingezet om de hakken in het zand te zetten,
negatief over andere mensen in de kerk te spreken,
alles op alles te zetten om de kerk nog te redden.

En steeds meer wordt duidelijk:

ondanks al onze inzet lukt het niet,
gaat het steeds verder achteruit met de kerk.

Tegelijk zijn er anderen die juist nú heel positief er tegenaan gaan,
vol vuur hun leven geven voor het evangelie van Jezus Christus,
en zomaar teleurgesteld/gefrustreerd raken omdat anderen dat níet doen.

Maar het is steeds dezelfde kracht,
we wenden hem alleen op verschillende manieren aan.

We hebben echter niet dezelfde kracht nodig,
we hebben een hele andere Kracht nodig.

Wat zeg ik: een andere Persoon!

Wij mensen gaan de kerk namelijk niet redden,
met de beste wil van de wereld niet.

En gelukkig maar, want geen ogenblik zijn wij alleen.

Zoals de discipelen steeds weer

de Here Jezus als Persoon naast zich hadden,

en dáárdóór werden ze gecorrigeerd,

dáárdóór werden ze de goede kant op gestuurd,

dáárdóór hielden ze moed als het tegen zat...

zo hebben wij vandaag de Heilige Geest als Persoon –

ja niet maar náást ons, maar ín ons!

En door Zijn kracht worden wij bijgestuurd, aangemoedigd,
met Gods liefde vervuld.

Maar onbekend maakt onbemind.

Als we daar niet bij stilstaan,

en deze Persoon in ons hart niet leren kennen,

zal het ons leven ook veel minder veranderen,

ja kunnen we de Heilige Geest zelfs tegenwerken, verdriet doen

en – als God het niet verhoedt – uitdoven.

Dat doen we dan niet met opzet, over het algemeen.

Maar we doen het wel.

En dan zien we bij ons vroeg of laat hetzelfde gebeuren

als bij een Emiel Ratelband: altijd zó ontzettend positief,

en nu vol bitterheid en frustratie die ertoe leidt

dat hij dingen zegt, en dingen doet, die hij helemaal niet wil,

waar hij zich zelf ook enorm voor schaamt...

Dat zie ik ook in de gemeente gebeuren!
Niet om daarmee mensen weg te zetten,
maar om onszelf allemaal een spiegel voor te houden:
herken ik dit, bij anderen, bij mezelf?
Schrik je ervan?
Wordt het dan niet de hoogste tijd
om een andere kracht in mijn leven te gaan aanspreken,
ja die andere Persóón in mijn hart te leren kennen?

God woont dus niet alleen maar hoog in de hemel,
nee Hij is er voortdurend bij, door zijn Geest,
in alles wat ik denk, doe en zeg.
En met de kracht van Zijn liefde wil Hij mij van binnenuit
veranderen, corrigeren, bemoedigen, houvast geven.

Hoe dat precies is? Geen idee.
Het gaat er dan ook niet om
dat wij grip krijgen op de Heilige Geest,
maar dat de Heilige Geest steeds meer grip krijgt op ons.
Dat ik dus de controle over mijn leven,
over andermans leven, over de kerk, loslaat –
en me meer en meer láát leiden door Hem.

Hij zal wel duidelijk maken
wat zonde, gerechtigheid en oordeel is.
Ook aan die ander.
Ook aan de wereld om ons heen.
Hij. Niet ik. Ook al werkt Hij wel door mij heen.
Maar ik hoef me alleen maar te láten leiden.
Wat een genade, geen moment ben ik alleen!

*

[4]

Maar wat nu als ik daar helemaal niets van merk?

Ik loop te tobben met mijn gezondheid.

Met mijn huwelijk gaat het helemaal niet goed.

En op mijn werk wordt er continu met mij gesold,
ik weet nooit waar ik aan toe ben en dat maakt me gek.

En tuurlijk, dan komen er af en toe mensen langs, die met me praten.

Als ze tenminste weten waar ik mee worstel.

Maar die zijn er dan een uurtje,

ze zeggen wat bemoedigende woorden,

maar gaan dan weer verder met hun eigen leven.

Maar mijn leven staat stil.

Weet u? Dat is in feite precies ook

wat er met Jezus' leerlingen aan de hand is, in Johannes 16.

De Here Jezus vertelt hen dat Hij binnenkort weggaat,

maar dat er dan een ándere Trooster komt,

een ándere Pleitbezorger, namelijk de Heilige Geest.

Daar is het inmiddels al twee hoofdstukken over gegaan.

Maar hoe reageren de discipelen?

Ze zijn verdrietig, lazen we.

En ook al zegt Jezus dat het alleen maar beter wordt

als Hij weg is en de Heilige Geest komt,

ze zijn volslagen in verwarring en kunnen er helemaal niets mee:

waar heeft Hij het toch over? Hij mág niet weggaan!

Zo werkt dat dus bij ons mensen.

We sluiten ons af voor dat wat gewoon te pijnlijk is,

en vervolgens staan we niet meer open

voor wat er daarna allemaal nog wordt gezegd.

Weet je wat we dan nodig hebben?

Dat we de Here Jezus zien,
als degene die weer is opgestaan uit de dood,
ja die in eigen Persoon de Levende is –
zodat de banden van de dood Hem nooit voorgoed
konden, en kunnen, vasthouden.

Dat is die korte tijd, waar we over lezen.

Een korte tijd en jullie zien me niet meer, zegt Jezus.
Dit gaat erover dat Jezus moet sterven aan het kruis.
En dan zullen de discipelen huilen en weeklagen –
compleet radeloos: nu Hij weg is, nu zijn we echt alles kwijt!
Terwijl de wereld juist feestviert: eindelijk, daar zijn we van af.

Maar nog een korte tijd, en hun verdriet zal in vreugde veranderen.

En dat gebeurt toch ook, op die 1e Paasdag?

Compleet verslagen zitten ze bij elkaar,
maar de één na de ander komt tot de ontdekking dat Jezus weer leeft.
En een intens verdrietige Maria wordt bij haar naam geroepen,
want ze is van Jezus.

En een verstokte twijfelaar als Thomas mag Hem aanraken,
en roept vol blijdschap uit: mijn Heer, mijn God!

En als er een tijdje later een wonderlijke visvangst plaatsvindt
terwijl Jezus niet bij hen is in de boot,

herkennen ze Hem toch, want dit kan alleen Hij!

Gelukkig zij die Hem niet zien,
maar toch luisteren naar Zijn stem
en gehoor geven aan wat Hij van hen vraagt.

En dat gaat dus ook over ons vandaag!

De Heilige Geest, zo lezen we zopas, zal de wereld,
en dus ook ons duidelijk maken waar het op aankomt,

en dat is volgens Jezus dit:
dat je in Hem gelooft, als degene die weer naar de Vader gaat
omdat Hij de dood heeft overwonnen,
en dus de duivelse heerser machteloos staat
tegenover ieder die op Jezus vertrouwt.

Zie je? Dat is het geheim,
om de Heilige Geest te gaan ervaren in je leven.
Dat je beseft dat je een Heer in de hemel hebt,
die zich door niets en niemand meer laat tegenhouden,
en van wiens liefde niets of niemand jou ooit ook meer kan scheiden.
Als je daarop vertrouwt,
juist als het heel moeilijk in je leven is,
en als je het zelf absoluut niet meer weet –
dan ga je merken: geen ogenblik ben ik alleen,
want er gebeurt iets in mijn hart,
er komt een diepe vrede
die ik met mijn verstand absoluut niet rond krijg.

En gaandeweg ga je hier steeds meer van verwachten.
Kwellende vragen over het hoe en waarom,
ze raken steeds meer op de achtergrond.
En je gaat in Jezus' Naam steeds meer vragen
om dat wat écht goed voor je is,
ja wat pas écht heilzaam is ook voor de gemeente, en voor de kerk,
namelijk de kracht van Zijn liefde.
Vraag het de Vader maar, zegt Jezus, en je zult het ontvangen.
En dan zal je vreugde volmaakt zijn.
Je hart knalt bijna uit elkaar, en je kunt er niet meer over zwijgen:
geen ogenblik ben ik alleen!

*

[5]

Maar nu nog even heel concreet.

Hoe gaan we hier nu mee aan het werk?

Wat moeten we doen om meer stil te staan bij de Heilige Geest?

Hem te leren kennen,

en van daaruit ook steeds meer te gaan her-kennen,

in ons eigen leven, en in de kerk?

Drie dingen zijn dan van belang.

Allereerst: zet Christus echt in het centrum van je leven.

Want ergens klopt het wel,

dat de Geest juist alle schijnwerpers zet op Christus.

Niet om het dús maar niet teveel te hebben over de Heilige Geest.

Maar wél om te zien waar Hij ons op richt, en dat is op de Here Jezus.

Paulus roept ons ergens op:

laat je vervullen met de Heilige Geest! (Ef.5:18)

In een andere brief heeft hij het over precies hetzelfde,

maar dan zegt hij het zó:

laat Christus' woorden in al hun rijkdom in je wonen! (Kol.3:16)

Vervuld zijn door iemand, is aan iemands lippen hangen

en elk woord in je opnemen. (Tim Keller)

Vervuld zijn door de Heilige Geest,

dat wil zeggen dat je geen woord van de Here Jezus wilt missen,

ja dat je die woorden indrinkt, ermee bezig gaat, er over blijft nadenken

en het er ook met elkaar over hebt.

Neem de tijd om eens heel bewust één van de evangeliën te lezen,

of misschien wel twee achter elkaar.

En dan op zoek te gaan naar woorden van Jezus.

En die in je op te nemen,

en met je mee te dragen,

en die toe te passen in de dingen die je doet of zegt.

Want dat is **het tweede**,

waardoor je de Heilige Geest meer centraal kunt zetten in je leven:

doe alles wat je zegt of doet in de Naam van Jezus.

Je hoeft dus niet ineens hele andere dingen te doen, komende week.

Nee, dezelfde dingen als altijd,

maar dan heel bewust de Here Jezus er bij betrekken.

En beseffen: o ja, Zijn Heilige Geest woont in mij,

en werkt ook heel graag in mij.

Dat maakt hoe dan ook verschil, in wat je zegt

maar zeker ook in hóe je het zegt,

ja hóe je ook die alledaagse dingen doet.

Als er Iemand bij jou in huis komt logeren,

maak je de boel al schoon.

Laat staan als er permanent iemand bij je komt wonen.

Probeer komende week nu eens zó naar jouw en uw léven te kijken!

Want dat is wat God graag wil,

en waar de Heilige Geest voor wil zorgen:

ieder hart een woonplaats van Christus!

En dan **als derde**, en laatste:

wat kunnen we doen om meer aandacht te hebben voor de Heilige Geest?

Bid maar om die Geest!

Vraag, zoek, klop aan bij de Vader in de hemel,

zegt Jezus ergens anders,

en Hij zal jullie zonder enige twijfel die Geest geven! (Luc.11:13)

En dan mag je zelfs wel tót de Heilige Geest bidden,

en er is één gebed wat dat wel heel treffend doet,

waar alles waar de Geest voor staat in samenkomt (Packer, 257-258).

Dat wil ik nu graag met u en met jou bidden.

*Heil'ge Geest, vervul mijn hart,
dat uw licht er stralen mag,
maak de schaduw van de smart,
en de nacht licht als de dag.*

*Reinig Gij mijn schuldig hart,
door uw Goddelijke kracht.
Lang heeft zonde mij verward,
hield mijn leven in haar macht.*

*Stort uw vreugde, Heil'ge Geest,
in mijn hart, neem weg mijn pijn.
Alle smart die is geweest,
zal voorbij, genezen zijn.*

*Heil'ge Geest, Gij gave Gods,
stroom door heel mijn leven heen;
breek mijn hart, die harde rots,
't is voor U, voor U alleen!*

Amen.

Hardinxveld-Giessendam, Jan Meijer
18 september 2015